

Arrest

nr. 106 352 van 4 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 10 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 september 2002 een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 september 2002 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de asielaanvraag ontvankelijk.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 maart 2003 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Na beroep nam de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen op 28 april 2005 een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Naar aanleiding van het cassatieberoep bij de Raad van State tegen deze laatste beslissing werd de afstand van het geding vastgesteld (RvS 29 april 2008, nr. 182.531).

1.4. Verzoeker diende op 5 januari 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 30 november 2005 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd.

1.6. Op 17 januari 2006 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, aangevuld op 7 september 2007.

1.7. Verzoeker diende op 9 oktober 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 juni 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest van 12 november 2009 met nr. 34 016. Aan verzoeker werd op 18 september 2012 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) gegeven.

1.9. Op 18 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

1.10. Op 10 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.11. Op 10 september 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.6. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Verzoeker werd hiervan op 27 september 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.01.2006 werd ingediend door :

(...)

nationaliteit: Algerije

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en) : De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene verwijst in een aanvulling van zijn aanvraag naar de instructie van 19 juli 2009. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011).

Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verder kunnen we opmerken dat betrokkene in 2007 teruggekeerd is naar zijn land van herkomst, en dit voor meer dan 10 maanden.

Wat betreft de medische problematiek. De arts-adviseur komt in het medisch verslag van 06.09.2012 tot volgend besluit: “Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland
Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 wordt ingewilligd. Dat de ingeroepen integratie hoofdzakelijk tot stand kwam in illegaal verblijf. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie, krachtens artikel 75 van de wet van 15 december 1980 welk bepaalt dat illegaal verblijf een strafbaar feit betreft.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting vraagt de verwerende partij toepassing van artikel 39/59, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij het administratief dossier binnen de vastgestelde termijn heeft neergelegd, zodat er geen reden bestaat om toepassing te maken van de sanctie die voorzien is in artikel 39/59, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

1 De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Verzoeker is ernstig ziek doch de aanvraag werd niet ten gronde onderzocht. Er werd enkel gesteld dat het medische attest niet meer actueel zou zijn. Dit is opmerkelijk nu tegenpartij zelf meer dan 6 jaar gewacht heeft om een beslissing te nemen en zelf nooit om bijkomende medische attesten heeft gevraagd.

Er bestaat geen wettelijke bepaling die stelt dat verzoeker op regelmatige tijdstippen nieuwe medische attesten diende bij te brengen. Indien tegenpartij van oordeel was dat na 6 jaar het attest niet meer actueel was, had zij bijkomende informatie dienen te vragen aan verzoeker dan wel zelf verzoeker uit te nodigen voor een medisch onderzoek.

Eerst meer dan 6 jaar wachten om het dossier van verzoeker te bekijken en vervolgens te stellen dat de bijgebrachte attesten niet meer actueel zijn is geen correcte houding van eiser en de motivering is dan ook juridisch niet aanvaardbaar.

Het is immers door de houding van tegenpartij zelf, die zeer lang gewacht heeft om een beslissing te nemen, dat het attest van verzoeker niet meer actueel is. dit kan niet aan verzoeker verweten worden.

Men kan zich de vraag stellen of dit een doelbewuste houding is van tegenpartij om toch maar tot een negatieve beslissing te komen.

Verzoeker is nog wel degelijk ziek en zal in de loop van de procedure hiervan de attesten bijbrengen.

De beslissing van tegenpartij is dan ook verkeerdelijk gemotiveerd nu er geen wettelijke verplichting bestaat voor verzoeker om zijn dossier te actualiseren.

Immers aan alle voorwaarden voor de ontvankelijk was voldaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift zodat de beslissing wel ontvankelijk en gegrond had dienen verklaard te worden zodat er een verder onderzoek door een dokter kon plaatsvinden. Tegenpartij heeft het verzoek niet eens persoonlijk onderzocht zodat er geen beeld kan gevormd worden over de ernst van de ziekte van verzoeker. Er werd enkel gesteld dat het medisch attest niet meer actueel was. Tegenpartij had zelfde nodige inspanningen dienen te doen om te verifiëren of de toestand van verzoeker was verbeterd of verslechterd.

Zij heeft echter nagelaten enige bijkomend onderzoek te verrichten en heeft ook niet aan verzoeker gevraagd om bijkomende inlichtingen te verschaffen.

Tegenpartij stelt enkel dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet kritiek is er geen reëel risico is, maar heeft hier geen enkel onderzoek naar verricht.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel duidelijk dat verzoekster ernstig ziek is en dat deze ziekte een bedreiging vormt voor zijn leven, indien deze niet behandeld wordt.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel degelijk dat verzoekster een medische aandoening heeft die een ernstige bedreiging voor zijn leven vormt indien deze niet correct behandeld wordt.

Verzoeker heeft deze medische problemen noch steeds en is noch steeds in behandeling.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoeker een medische aandoening heeft waarvoor hij een permanente behandeling nodige heeft. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat verzoeker nog in behandeling is en dat hij steeds medische verzorging nodige heeft.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodige is.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoeker dan ook onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien verzoeker daar onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat verzoeker het land dient te verlaten terwijl verzoeker nog wel degelijk medische problemen heeft en tegenpartij geen enkele inspanning heeft geleverd om dit te onderzoeken.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoeker een medische aandoening heeft waarvoor hij een permanente behandeling nodig heeft.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. Dit wordt overigens niet ontkend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze stelt enkel dat de aandoening niet levensbedreigend is en niet meer actueel zou zijn. Waarop baseert tegenpartij zich ? heeft zij hier enig onderzoek naar verricht?

Niets is minderwaar, in zijn land van herkomst zullen de problemen enkel toenemen en is er wel degelijk een gevaar voor het leven van verzoeker indien hij geen behandeling krijgt

Gezien deze medische toestand is het voor verzoeker dan ook onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien daar in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, verzoeker onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Aangezien het voor verzoeker in zijn thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening. Tegenpartij brengt geen enkel daadwerkelijk bewijs bij dat verzoeker in zijn land van herkomst adequaat zou behalend kunnen worden. Tegenpartij verwijst enkel naar algemene veronderstellingen die in casu niet concreet werden onderzocht voor het specifieke geval van verzoeker.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoeker daadwerkelijk in staat is, gezien zijn medische problematiek, om het grondgebied te verlaten en in zijn land van herkomst voldoende middelen ter beschikking heeft of zou kunnen hebben om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen.

Tegenpartij gaat enkel van veronderstellingen uit die door geen enkel objectief element gestaafd worden.

Verzoeker heeft met zijn laatste geld de vlucht betaald naar België zodat hij in zijn land van herkomst niet beschikt over enig inkomen. Verzoeker heeft geen familie meer waar hij terecht zou kunnen en gezien zijn leeftijd en medische toestand is verzoeker tevens niet in de onmogelijkheid om nog te werken.

Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Indien verzoeker daadwerkelijk dient terug te keren, kan hij geen beroep doen op familie en heeft hij geen toegang tot de noodzakelijke medische hulpverlening. Hij heeft hiervoor niet de financiële middelen en tegenpartij toont niet aan dat verzoeker daadwerkelijk aanspraak zou kunnen maken op gratis hulpverlening.

Hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoeker in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

De aanvraag dient wel degelijk ontvankelijk en gegrond verklaard te worden nu er aan alle voorwaarden voldaan was.

Er werd dan ook onvoldoende onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoeker en het levensbedreigend karakter hiervan en of dit nog wel actueel zou zijn.

Door de eigen houding van tegenpartij heeft zij zeer lang het dossier laten liggen om vervolgens te stellen dat het niet meer actueel zou zijn.

Op welke bevindingen of onderzoek baseert tegenpartij zich?

Verzoeker zal nog een medisch attest bijbrengen waaruit wel degelijk blijkt dat verzoeker nog steeds ziek is.

Er kan dan ook discussie over bestaan dat verzoeker ernstig ziek is en de nodige behandeling nodig heeft. Bij gebrek aan een adequate behandeling is het leven van verzoeker wel degelijk in gevaar.

Aangezien het voor verzoeker in zijn thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoeker daadwerkelijk in staat is, gezien zijn medische problematiek, om het grondgebied te verlaten.

Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Deze manier van handelen is totaal onmenselijk en houdt geen rekening met de mens achter de aanvraag. Voor tegenpartij is verzoeker een louter nummer.

Tegenpartij heeft geen enkel inspanningen gedaan om te onderzoeken of de ziekte van verzoeker nog actueel is.

Op basis van een zeer korte motivering komt men tot de vaststelling dat de aanvraag ongegrond zou zijn.

Door de aanvraag dermate lang te laten aanslepen heeft tegenpartij verzoeker getolereerd op haar landgebied. En de hoop gegeven op een positieve beslissing."

3.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in (oud) artikel 9 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidde als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt

hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van voormeld wetsartikel houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.4. In de bestreden beslissing worden de redenen die worden aangehaald om een verblijf toe te staan onvoldoende geacht, waardoor de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 17 januari 2006 had ingediend bij de burgemeester van de stad Aalst, het volgende had gesteld met betrekking tot de gegrondheid van zijn aanvraag:

“a) Humanitaire redenen

Verzoeker verblijft meer dan 2,5 jaar in ons land en heeft zich volkomen geïntegreerd.

Als humanitaire redenen roept hij zijn medische toestand (zie bijlage 2) in waardoor hij in Algerije veel minder kans zal hebben om een toekomst uit te bouwen wegens het gebrek aan medische verzorging van een aanvaardbaar kwalitatief niveau. Dit ten gevolge van het niet beschikbaar zijn van medische en sociale hulpverlening. Ook de vrees voor represailles ten gevolge van zijn politieke verleden blijft als een angstbeeld voor zich opdoemen. De brief van zijn echtgenote in bijlage 3 kan deze angst enkel maar bevestigen.

b) Educatieve redenen

Reeds in zijn vorige aanvraag art. 9,3e Vw. bewees verzoeker dat hij zowel de Nederlandse als de Franse taal onder de knie tracht te krijgen. Er werden u daarbij meerdere attesten overgemaakt van inschrijvingen en attesten, (zie bijlage 5)

c) Integratie

Ook van zijn integratie werden u bij de vorige aanvraag meerdere bewijzen voorgelegd, zowel op het vlak van het zoeken naar werk als op het vlak van verzoekers onberispelijk gedrag, (blanco strafregister) Ik verwijs tevens naar de verschillende steunbetuigingen toegevoegd aan de vorige aanvraag, (zie bijlage 5).”

3.5. In de eerste plaats stelt de Raad vast dat verzoeker de overwegingen uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op de elementen uit zijn aanvraag over zijn verblijf in België en zijn integratie in zijn middel niet betwist of weerlegt, zodat deze motieven integraal overeind blijven.

3.6. Waar verzoeker meermaals herhaalt dat in de bestreden beslissing enkel zou worden gesteld dat het medisch attest niet meer actueel zou zijn, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt immers nergens gesproken over het gebrek aan actualiteit van het medisch attest, maar wordt geconcludeerd dat de redenen die werden aangehaald om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn waarbij onder andere verwezen wordt naar het besluit van de arts-adviseur die uit het voorgelegde medische dossier niet kon afleiden dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. De Raad stelt overigens vast dat het advies van de arts-adviseur van 6 september 2012, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, evenmin gestoeld is op het gebrek aan actualiteit van het medisch attest, maar dat daarin het volgende wordt overwogen:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.02.2006.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Medisch getuigschrift (d.d. 11/01/2006) ingevuld door dr. Du Four waaruit blijkt dat betrokkene een chronische kwaal heeft;
- Attest (d.d. 29/08/2007) opgemaakt door dr. Du Four waaruit blijkt dat betrokkene gesomatiseerde angst en een depressieve stoornis heeft.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze inmiddels 62-jarige man in 2007 depressief was en psychosomatische klachten had. Sinds 5 jaar werden er geen gegevens toegevoegd aan het dossier*

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

De stelling van verzoeker dat hem zou worden verweten dat de medische attesten niet meer actueel zijn terwijl dit volgens hem een doelbewuste houding is van de verwerende partij, mist dan ook elke grondslag. Bovendien blijkt uit bovenstaand advies dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft verricht naar de gezondheidstoestand van verzoeker en dat het bijgevolg onjuist is om te stellen dat de verwerende partij *"het verzoek niet eens persoonlijk onderzocht heeft zodat er geen beeld kan gevormd worden over de ernst van de ziekte"*.

3.7. De Raad merkt op dat ook de bewering van verzoeker uit zijn middel dat hij ernstig ziek is, dat dit uit de bijgebrachte medische attesten zou blijken en dat hieruit eveneens zou blijken dat hij nog steeds in behandeling is en een behandeling nodig heeft, geen steun vindt in het administratief dossier. Uit het medisch attest dat verzoeker bij zijn aanvraag van 17 januari 2006 had gevoegd blijkt dat verzoeker vooral doodsbang is voor de terugkeer naar zijn land van herkomst en de klachten verergeren als gevolg van het vooruitzicht op een verplichte repatriëring, hetgeen tot een *"Escalatie van de angsten en lichaamsklachten"* zou leiden. In het medische stuk dat aan de aanvulling van 6 september 2007 werd toegevoegd, is er sprake van *"continue stress met gesomatiseerde angst en depressieve stoornis als gevolg"*, waarbij uitdrukkelijk wordt gesteld dat de behandelingsmogelijkheden beperkt zijn zolang de bron van het onveiligheidsgevoel onveranderd blijft. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waaruit zou blijken dat er voor verzoeker een adequate behandeling nodig is. Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aankondigt dat hij nog een medisch attest zal bijbrengen waaruit blijkt dat hij nog steeds ziek is (Verzoekschrift, p. 7), wenst de Raad te benadrukken dat hij zich in het kader van zijn wettigheids-toetsing dient te baseren op de gegevens die het bestuur ter beschikking had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3.8. Waar verzoeker in zijn middel stelt dat hij, *"in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingen-zaken beweert"*, onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging en er geen bewijs voorligt *"dat hij in zijn land van herkomst voldoende middelen ter beschikking heeft of zou kunnen hebben om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen"*, leest verzoeker wederom elementen in de bestreden beslissing die er niet in kunnen gelezen worden en gaat hij bovendien uit van een omkering van de bewijslast. Noch in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 januari 2006 (zie punt 3.4), noch in de medische attesten is er immers sprake van levensnoodzakelijke hulpverlening zodat er uiteraard in de beslissing geen overwegingen kunnen worden gevonden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de hulpverlening en de eventuele financiële draagkracht van verzoeker. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan te tonen dat hulpverlening levensnoodzakelijk is en hij onvoldoende middelen ter beschikking heeft om deze te bekostigen, zoals hij beweert. De Raad wijst erop dat de arts-adviseur op grond van de medische attesten heeft geconcludeerd dat er zelfs geen nood is aan mantelzorg. Het blote betoog van verzoeker in zijn middel dat hij geen beroep kan doen op familie, geen toegang heeft tot noodzakelijke medische hulpverlening en hij *"gezien zijn medische toestand (...) tevens niet in de onmogelijkheid (is) om nog te werken"* (sic) is bijgevolg niet van aard om de motieven van de beslissing aan het wankelen te brengen.

3.9. Ook waar verzoeker beweert dat in de bestreden beslissing zonder verder onderzoek wordt gesteld dat hij het land dient te verlaten, gaat hij uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing omvat, zoals ook blijkt uit de bespreking van het tweede middel hieronder, geen verwijderingsmaatregel. Verder schrijft geen enkele bepaling of beginsel voor dat verzoeker hoop kon koesteren op een positieve beslissing of dat hij op het grondgebied werd getolereerd terwijl zijn aanvraag in behandeling was, zoals verzoeker nochtans beweert.

3.10. Tevens oppert verzoeker dat de verwerende partij een standaardmotivering hanteert, terwijl uit de hierboven vermelde beslissing duidelijk blijkt dat deze het gevolg is van een geïndividualiseerd onderzoek. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van het advies van de arts-adviseur te besluiten dat de aangehaalde (medische) redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan.

3.11. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Hij betoogt daarbij als volgt:

“Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Er werd immers geen onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoeker, er werd enkel gesteld dat de toestand niet meer actueel zou zijn, doch dit werd gedaan zonder enig onderzoek te hebben ingesteld.

Door verzoekster terug te sturen naar zij land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoeker naar Algerije houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.”

3.13. Verzoekers tweede middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het EVRM. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De Raad merkt op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 14 van het EVRM, een algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet die enkel dienstig kan aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in het EVRM in casu wordt geschonden. Verzoeker maakt niet duidelijk welke discriminatie door de bestreden beslissingen in het leven zou worden geroepen.

3.14. De Raad wijst er verder wederom op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, waardoor het betoog van verzoeker over de gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Algerije voor zijn veiligheid en fysieke integriteit, die een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, niet in verband kan worden gebracht met de bestreden beslissing. Bijgevolg wordt de schending van artikel 3 van het EVRM in casu niet dienstig aangevoerd.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.15. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. Hij betoogt als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Algerije.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Algerije te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Verzoekster is reeds verschillende jaren (meer dan 10 jaar) in België en heeft zich zeer goed geïntegreerd.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

3.16. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat hij het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

3.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.18. De Raad merkt met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wederom op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, waardoor verzoeker onmogelijk een schending van dit verdragsartikel aannemelijk kan maken door te verwijzen naar zijn banden met België en zijn integratie-inspanningen gedurende de voorbije 10 jaar. De bestreden beslissing, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, heeft geen enkele invloed op verzoekers actuele verblijfssituatie en laat zijn eventuele banden met België en zijn integratie-inspanningen onverlet.

Het derde middel is ongegrond.

3.19. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de *"humanitaire gronden"*. Hij betoogt als volgt:

"Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er vervolgt te worden bij zijn terug keer. Verzoeker heeft in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van zijn nieuw leven.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen."

3.20. De Raad merkt op dat het vierde middel, getiteld *"Humanitaire gronden"*, niet ontvankelijk is aangezien verzoeker nalaat een rechtsregel of -beginsel aan te duiden dat hij geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Het vierde middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN